

G
A
L
T
B

XX.

LETNIK

1973 - 74

št.

6

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XX.

ŠTEV. 6

MAREC 1974

Vesele velikonočne praznike
šolarjem, učiteljstvu, sodelavcem in sotrudnikom
želi GALEB

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart Trst

Naslovna stran:

Alenka Dobrila

3. razred
osn. šole v Ricmanjih

Posamezna številka

150 lir

Letna naročnina:

1.200 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod štev. 158 od 3.
maja 1954

Galeb je včlanjen v
zvezi periodičnega
tiska USPI (Unione
Stampa Periodica
Italiana)

Valentin Polanšek

Ilustr. Bine Rogelj

ZLATA PESEM

Pevovodja kukavica,
pevci kosi in penice,
pa kraljiček in sinice,
lastovka, škrjanček
in pojoči Franček.

Glej, spominčica zapleše,
jurčki, zvončki ji sledijo,
se marjetice smejojo,
ker je naša Metka
ljuba kakor cvetka.

Rad jo vam prinesem
tole zlato pesem,
da bi zdaj spomladi
se imeli radi!

Stana Vinšek

Ilustr. Božo Kos

ŠČINKAVEC

Ščink, ščink, ščink! Jaz prvi
javim vam pomlad:
že od daleč vidim
njen sijajni grad!

Nisem zbal se zime,
ni pregnal me mraz,
kakor vsako leto
sem ostal pri vas.

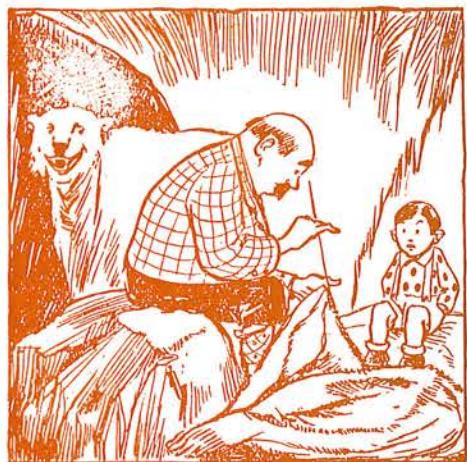
Z juga prileteli
bodo spet nazaj
vsi krilati brati
v svoj domači kraj.

Vse bo dobre volje,
zacvetel bo laz,
vriskalo bo polje,
pisano kot jaz.

VSEBINA	
Valentin Polanšek: Zlata pesem . . .	109
Stana Vinšek: Ščinkavec	109
Vlado Firm: Čudovito potovanje Matička in njegovega strička	110
Vojan Arhar: Brivec	113
L. A.: Pomembno svetovno priznanje Marjanci Jemec - Božič	114
Danilo Gorinšek: Papi	115
Ludovika Kalan: Citronček	116
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Zvonček	118
Sandi Sitar: Dedkovi medvedki	119
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Kolo	122
Vojan Arhar: Žalostinka	123
Šolarji pišejo	123
Urednik odgovarja	128
Za bistre glave	3. stran platnice

Ilustracije za 6. številko Galeba so naredili:
Bine Rogelj (str. 109), Božo Kos (str. 109,
113), Š.P. (str. 110, 113), Jelka Reichman
(str. 115), Robert Hlavaty (str. 116, 117),
Magda Tavčar (str. 118), Leon Koporc (str.
120), Marjanca Jemec - Božič (str. 123), Klavdij Palčič (Napoleonova vojska v naših krajih).

Čudovito potovanje Matička in njegovega strička

56. Ves srečen je pritekel stric k Matičku in se zahvaljeval medvedu za njegovo rešitev. Medved je v zadregi mencal sem ter tja, saj ni bil vajen tolikšne hvaležnosti. Potem so se skupaj odpravili proti snežnemu brlogu. Stric in Matiček sta bila vsa premražena, posebno Matiček, ki je okusil ledeno vodo. Drgetala sta in se stiskala drug k drugemu. Medved ju je nekaj časa opazoval, potem pa je odšel in jima prinesel iz svoje zaloge dva nova kožuhova rekoč: »Sešijta si obleke in napravita si obutev, da ne bosta zmrznila.« Stric je veselo potrepljal dobrosrčnega medveda in se takoj spravil k delu.

57. Obleka iz kožuhovine je bila kmalu narejena. Pomerila sta jo in bila zadovoljna z delom, posebno še, ker jima je bilo prav toplo v njej. — Stric je postal spet navdušen za lov. Hotel je na vsak način nekaj uloviti. Tudi Matiček se mu je pridružil. Odpravila sta se na pot in gazila visok sneg. Čeprav sta zašla večkrat v visoke zamete, stric ni odnehal. Kmalu je opazil pred seboj lisijo sled. Prijet je Matička za roko: »Ej, Matiček, kaže, da najina pot ne bo zaman.« — Šla sta po sledi in nenehoma opazila, kako je v bližini skočila lisica. »Jo vidiš;« je zavpil navdušeno stric.

58. Pustil je Matička in se pognal za lisico. Matiček je strmel za njim in se ni mogel začuditi, da je stric kljub svojemu trebuščku tako uren. Stric se je lisici približal in — hop! Že je menil, da jo drži za rep, toda lisica se mu je spretno umaknila in tekla, kolikor so jo nesle noge. Stric je razočarano za trenutek obstal, potem pa se je še huje pognal za njo. Sam pri sebi je mrmral: »Urna si, belka, toda ne boš me več ukanila...« Stric, ki se ji je naglo približeval, ni opazil, da je pričela zvitorepka počasnejše teči. Spet se mu je nudila priložnost in zavpil je: »Zdaj!« Zgrabil je po njej, tedaj pa — ojoj!

59. Pod nogami se mu je udrlo in pogrenil se je v globok rov. Tako nenadoma se je pogrenil, da ni utegnil niti zavpiti. Le roke so mu še molele iz snega. Lisica se mu je zlobno približala, počasi je obšla pogreznjenega strička in mrmrala: »Zapomnil si boš, kdaj si zasledoval pošteno lisico. Ujel si se na limanice, debelušec. Tekla sem počasnejše, ker sem te hotela zvabiti do luknje, kjer se boš pogreznil v rov.« — In stric se je res počasi pogrezal. Lisica pa se je oddaljila z namenom, da obvesti grofa lisjaka o ujetem plenu. Vedela je, da bodo grofovi služabniki zaprli strica v ječo. Iz nje pa ni rešitve.

60. Res — stric je zdrsel v kraljestvo polarnih lisic. V tesnem rovu so že čakali nanj sluge-lisjaki in še preden se je opomogel od presenečenja, so ga že zgrabili in odvlekli proti mrzli ledeni ječi. S silo so ga porinili vanjo. Grofova oskrbnica — bela lisica si je zadovoljno vihala brčice in modrovala: »To bo veselje, ko se razve o gostu iz daljne dežele... Grof me bo gotovo nagradil za požrtvovalno službo...« Medtem je stric mežikal v temni ječi in se ni prav nič dobro počutil. Slišal je, kako plešejo zunaj razposajene polarne lisice in se radujejo plena. Pred gradom pa je stražil lisjak.

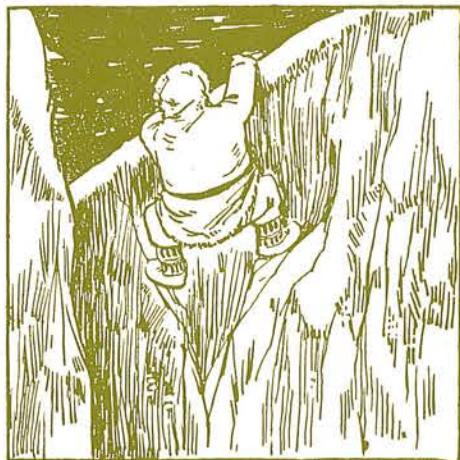

61. Stricu se je zdelo, da sedi že celo večnost v ledeni ječi. V somraku so se blešcale po stenah ledene sveče. Pretipal je vse stene, da bi našel kje kakšen skriven izhod. Vse zaman. Nobene rešitve ni bilo. Začel je razmišljati o svoji usodi. Žalostno je godrnjal: »Vse kaže, da se sam ne bom rešil iz te zadrege. Še dobro, da imam Matička in da ima Matiček medveda. Gotovo me oba že pogrešata. Da bi me le hitro našla.« — Spet je tipal po stenah in iskal rešitve. Končno se je tega naveličal in sedel. Dolgo je tako sedel, ko je iznenada prisluhnil. Iz daljave je zaslišal čudno, globo bobnenje. Stene njegove ječe so se pričele sumljivo majati.

62. Stric ni slutil, da se je ogromna ledena gora, ki jo je tok prignal v bližino otočja, z vso silo zaletela v ledeno ploščo, kjer so imele bele lisice svoj brlog. Spet je zabobneno in spet in spet. Tedaj se je ledena stena preklala na pol. Zazijala je ogromna razpoka. Veliki kosi ledu so se s truščem trkljali v globino. Stric je skočil na noge in ostrmel: pozdravila ga je svetloba polarne dneva. »Eej,« je veselo vzklikanil, »lisice, hudobne presnete, zdaj vam bom ušel.« Videl je rešitev pred seboj. Nič se ni dosti obotavljal, priložnost je moral izkoristiti.

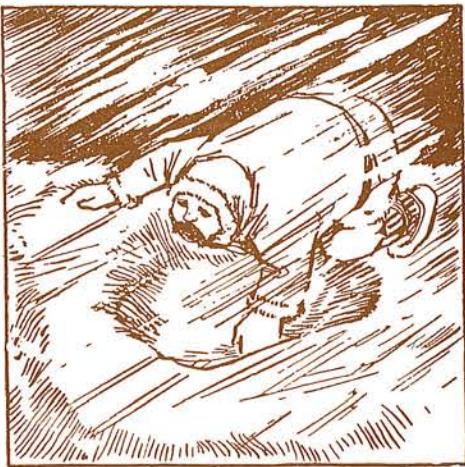

63. Pod ogromnimi kosi ledu so našle vse lisice, razen lisjaka, smrt. Zasulo jih je in njihova graščina je bila razdejana. Stric je otipaval steno in brundal: »Šlo bo, ni hudir. V mladosti sem bil dober telovadec in zdaj je priložnost, da znova preizkusim svoje sposobnosti.« Prijel se je za trebuh: »Tudi tale me ne sme pri tem ovirati...« Zadovoljno si je pomel roke in se pričel vzpenjati. Napel je vse sile in kljub ostremu mrazu mu je lil pot po licu. Vedno više in više se je vzpenjal. Končno je utrujen preplezal čez ledene razpoke do vrha stene. Ves zaspel se je oddahnil. Bil je na trdih tleh. In rešen.

64. »Tako,« je zadovoljno govoril sam s seboj, »tako, srečno sem jim ušel. Zdaj moram po najbližji poti v medvedji brlog. Hudo sem že lačen. — In odpravil se je na pot. Pogumno je koračil po zamrzlem snegu. Nebo je bilo pokrito s težkimi sneženimi oblaki in kmalu je pričel naletavati sneg. Ko je še potegnil oster veter, je pričelo na gosto snežiti. Pot ga je vedno bolj utrujala, posebno še, ko se mu je pričelo globoko vdirati na novozapadlem snegu. Dolgo, dolgo je hodil. Sneženi hribčki so ostali daleč za njim. Strica, utrujenega in lačnega, je pričel premagovati spanec. Trudil se je, da bi vzdržal, toda oči so se mu vedno bolj zapirale.

65. Ves premažen se je ustavil pod gričem. »Ne morem naprej, tu se spočijem,« je utrujeno mrmral. Pričel je grebsti votlino, da leže vanjo in se prespi. Grebel je z rokami, se trudil in potil. Čez nekaj časa se mu je zdelo, da bo jama dovolj globoka. Legel je vanjo in se pokril s snegom. Zadovoljen je dejal: »Če ni druge odeje, mora biti dobra snežena. Obvarovala me bo pred najhujšim mrazom. Matiček me bo že našel z medvedom, medtem pa se bom jaz lepo naspal.« Kmalu ga je prevzela prijetna topota in spanec ga je premagal. Iz kupa snega sta gledala le njegova škornja in globoko smrčanje je motilo tišino polarne pokrajine.

(Dalje)

Vojan Arhar
Ilustr. Božo Kos

BRIVEC

Maček mojster Krempelj Mrk
brivec je za mišji brk.
Kakor pač mišon želi
brž mu brčice uredi.
Prosim, kar poglejte ga:
ta mišjak je — Mustafa!

Pomembno svetovno priznanje

Marjanci Jemec-Božič

Še v vsaki številki GALEBA se v zadnjih letih pojavlja ime ilustratorke Marjance Jemec - Božič iz Ljubljane in vsi naši bralci so imeli priložnost občudovati njene lepe in prisrčne risbice in ilustracije. No, in prav Marjana Jemec - Božič, dolgoletna sodelavka GALEBA, je bila letos deležna visokega in pomembnega priznanja. Umetniška in komercialna komisija UNICEFa, to je Ustanove Združenih narodov za pomoč otrokom, ki ima sedež v New Yorku, sta njen osnutek noveletne voščilnice za prihodnje leto proglašili za najlepši. Pomislite! med več tisoč osnutkov, ki so jih poslali risarji, ilustratorji in umetniki z vseh koncev sveta, sta komisiji, po dolgem preudarku, izbrali prav voščilnico Marjance Jemec - Božič. Od vseh poslanih osnutkov sta nam-

reč komisiji najprej izbrali 3000, od teh 300 najboljših, potem pa 80, in končno 50 je bilo predloženih za tisk. Prvi med temi pa je bil osnutek naše priljubljene sodelavke Marjance.

A poglejmo kakšni so nameni in cilji UNICEFa. Ta ustanova, ki je nastala po vojni v okviru Združenih narodov, skrbi za otroke, za njih prehranjevanje, šolanje in zdravljenje, zlasti v tistih deželah, kjer je veliko pomanjkanje. UNICEF si z vsemi silami prizadeva, da bi s sredstvi, ki so mu na voljo, ter s sredstvi, ki jih dobiva od prodaje voščilnic, zagotovil boljše življenje otrokom, predvsem v državah tretjega sveta. V zadnjih petindvajsetih letih delovanja je UNICEF opremil 48 tisoč mestnih zdravstvenih domov, 47 tisoč osnovnih šol, pomagal pri šolanju, in poskrbel za cepitev nad 300 milijonov otrok proti tuberkulozi, da ne bomo naštivali vseh neštetičnih človekoljubnih posegov.

Vsako leto razpisuje UNICEF natječaj za osnutek voščilnic in koledarjev, ki jih potem prodaja, iztržek pa nameni svojemu poglavitnemu menu. Natečaja se je lani udeležila tudi Marjana Jemec - Božič. Pred kratkim pa so ji sporočili, da so njen voščilnico proglašili za najlepšo med vsemi ostalimi. Marjana Jemec - Božič ne bo dobila nobene gmotne nagrade, a največja nagrada je zanjo zadoščenje, da bodo prav njen voščilnico za prihodnje noveletne praznike prodajali po vsem svetu.

Izbira komisij UNICEFa ne pomeni

samo veliko svetovno priznanje naši sodelavki Marjanci, ampak pomeni tudi veliko zadoščenje za nas Slo-

Danilo Gorinšek

P A P I

»Papi« - papiga je naša,
v kletki poskakuje,
kadar Papi kakšno zine,
prav nemarno psuje...

Kaj le tak prostak je Papi?
marsikdo me vpraša!
Poba našega pač sliši,
pa ga oponaša!

Naj zato se nič ne čudi
naš nemarni poba,
da, če v kletko vpraša: Kdo sem?
Papi dé: »Grdoba!«

Ilustr. Jelka Reichman

vence, ki se lahko ponašamo s takimi uveljavljenimi umetnicami, zlasti če pomislimo, da sta komisiji UNICEFa dali veliko priznanje tudi slovenski ilustratorki Marlenki Stupica, katere voščilnica je v svetovnem merilu četrta.

Marjanci Jemec - Božič iskreno čestitamo, konec leta pa bomo kupovali njen voščilnico, ki jo sedaj tiskajo v Parizu, in s tem pomagali UNICEFu, ker lačni in bolni otroci v različnih delih sveta pričakujejo tudi našo pomoč.

L. A.

Na vrtu so rastle v okroglih gredicah hiacinte, narcisi in raznobarvni tulipani. Prijeten vonj se je širil iz odprtih, razcvetelih čašic hiacintnih grozdov. Narcisi pa so že otožno poveli glavice. Še nekaj dni in njihov cvet bo potemnel in se posušil. Žalostno je vzkliknil največji med njimi:

»Tako tiho je tu pri nas! Kje so vendar naši zlato rumeni gostje, naše ljube čebelice? Samo ena je včeraj preletela naše grede in bila je še vsa zaspvana, da sem slišal njen brečanje.«

»Hladno je še,« se je nato oglašila bela hiacinta, »tudi nam se toži po čebelicah.«

»Tudi po metuljčkih,« so soglasno dodale druge hiacinte.

»Tudi meni,« je vzdihnil rdeči tulipan. »Danes pa bo prav gotovo prišel kdo v goste. Nebo se je zjasnilo in sončni žarki kar prijetno grejejo. Pri tem je razmahnil žametaste liste in svoje težke prašnike ponudil zlatim, toplim pramenom.«

»Glej, glej! Citronček je tu!« so tedaj zašepetale hiacinte. »Kaj nisem rekel,« je pripomnil tulipan, »da danes ne bomo sami.«

Od nekod je priletel rumeni metuljček. Zibal se je nad gredami. Omamljen od težkih dišav se ni mogel odločiti, katero cvetico naj najprej obišče. »Najlepšo!« si je dejal. »Toda katero? Koliko lepote! Bela hiacinta se blesti v svoji belini, da me kar slepi. Modra je tako vabljava in sveža. Rdeča plamti kot ogenj.«

Krožil je vedno niže in končno nalahko obsedel na rdeči hiacinti. Dolgi rilček je kmalu našel dehte-

ča srčka. Hitro se je sukal od čašice do čašice, nato razprostrl zlata krila in odletel na belo hiacinto. Tudi tu je obstal le nekaj trenutkov. Nato je begal s cveta na cvet, tudi tulipana in usihajoče narcise je pozdravil. Kmalu so mu sledile čebelice in ves dan so imele cvetice polno gostov.

Sonce se je počasi nagibalo k zatonu. Čebelice so se druga za drugo poslovile in s težkimi rumenimi bremenimi odletele proti panju.

Citronček, ki je bil ves omamljen od prelepih dišav in sladkih besed, ki so mu jih šepetale cvetice, se ni mogel odtrgati od njih.

»Tu pri nas ostani; Naši grozdi so gosti, kar skrij se vanje, so mu svetovale hiacinte.«

Citronček se ni mogel odločiti, bal se je, da si bo zmečkal krila. »Pa še deževalo bo,« si je rekел.

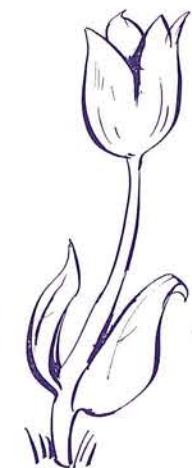
Nebo se je prevleklo s sivimi oblaki in vlažen veter je zavel preko vrta. Skoraj stemnilo se je. Tedaj je Citronček zagledal tulipana, ki je pravkar zapiral svojo rdečo čepico: »Pri tebi bom prenočil, ti imaš dovolj prostora!« Tulipan ga je vesel in ponosen sprejel. Z zavistjo so ga gledale hiacinte. Citrončka so imeli zelo rade.

Cvetice so utihnile, stisnile so svoje čašice in zaspale. Veter pa je pihal močneje in močneje. Končno so začele padati debele kaplje, težke in mrzle. Kot kladivca so bile po cvetju in zemlji, da je rijavo blato škropilo po cveticah. Šele proti jutru je dež ponehal.

Hiacinte so počasi odpirale svoje cvetove. Težke in zaspane so ogledovalle druga drugo: »Kako strašna noč! Dež je bil sicer potreben,

a preveč ga je bilo. Kako nas je opral in zdelal! A kje je Citronček?« Ozirale so se po tulipanu. Ni ga bilo. Po tleh so bili razmetani njegovi razcefrani listi. Golo stebelce je štrlelo navzgor.

In Citronček? Ležal je v blatu. Stežavo je ravnal krila, poskušal leteti, a ni mogel. Nerodno mu je bilo, da so ga cvetice videle v takem stanju. Končno se je po mnogih po-

skusih omahovaje dvignil in brez pozdrava izginil čez vrtno ograjo.

Hiacinte so žalostno zrle za njim. »Ko bi bil prenočil v naših cvetovih, bi se mu kaj takega ne pripetilo,« so modrovale.

Zjasnilo se je. Veter je pretrgal oblake in nebo se je zablestelo čisto in umito. Sončni žarki so pili deževne kapljice, ki so visele na cvetnih listih.

V rojih so prihajale na vrt čebelice, vesele in lahke, kot da gredo na svatbo. Ves dan so s svojim prijetnim brenčanjem zabavale svoje gostitelje in dehteče hiacinte so kmalu pozabile na lepega Citrončka.

Kotiček za najmlajše

Vera Poljsak

Ilustr. Magda Tavčar

ZVONČEK

MALI SE JE ZBUDIL. POKLICAL
JE TUDI , KI SE JE SKRVALA
POD IN , KI JE SPALA POD
 POVEDAL JIMA JE, DA SI
GRADIJO , KER SE BLIŽA
POMLAD V BODO KMALU
ZNESLI IN IZ SE BODO
ZVALI PA TUDI SE
BODO VRNILE V NAŠO

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Po osvojitvi Trsta je Napoleonova konjenica zasedla tudi okoliške vasi. Takrat je četa 20 konjenikov vdrla v Ricmanje. Tu so prevzetni vojaki spustili v cerkev konje, kar je silno razburilo domačine

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Drugič so prišli Francozi v našo deželo leta 1805. Poleg Trsta in Gorice so tedaj zasedli tudi Ljubljano. Tudi tokrat niso ostali dolgo pri nas. Ljudstvo ni bilo zadovoljno z novimi gospodarji, ker so mu nalagali visoke davke.

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Ilirija je postala del francoske države. Glavno mesto Ilirije je bila Ljubljana. Francozi so v Iliriji naredili mnogo koristnega. Zgradili so ceste in uredili poštni promet s kočijami. Odprli so osnovne šole in gimnazije v večjih krajih.

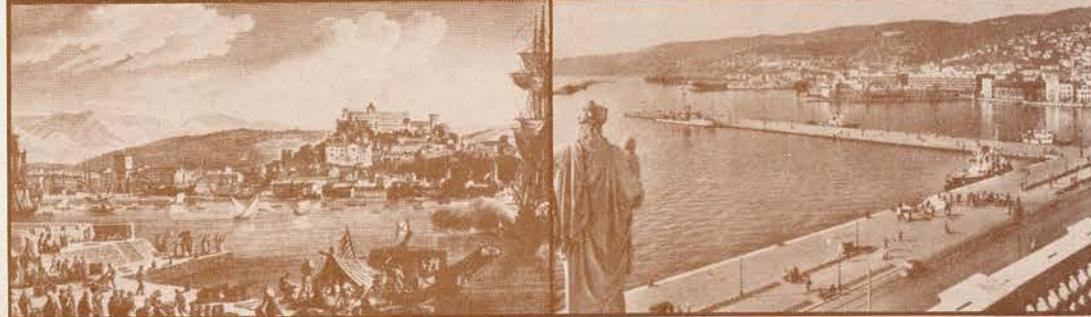
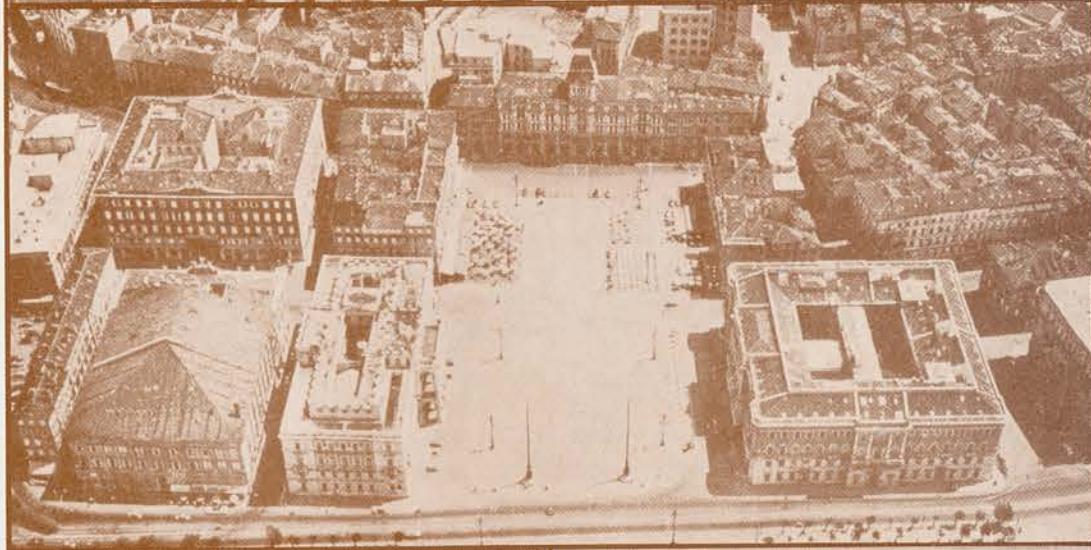
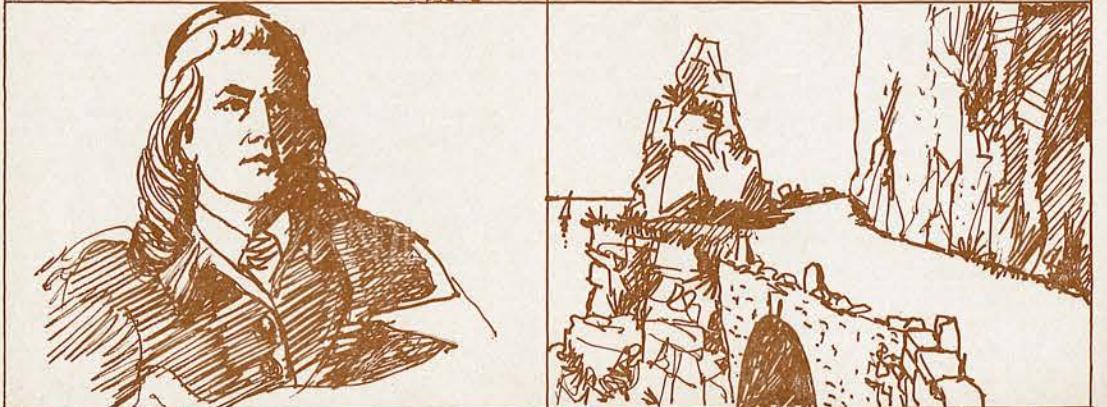
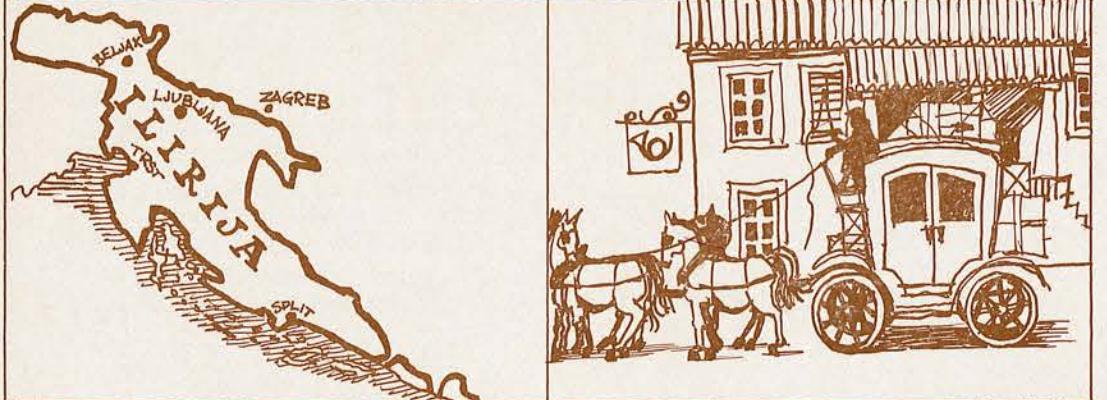
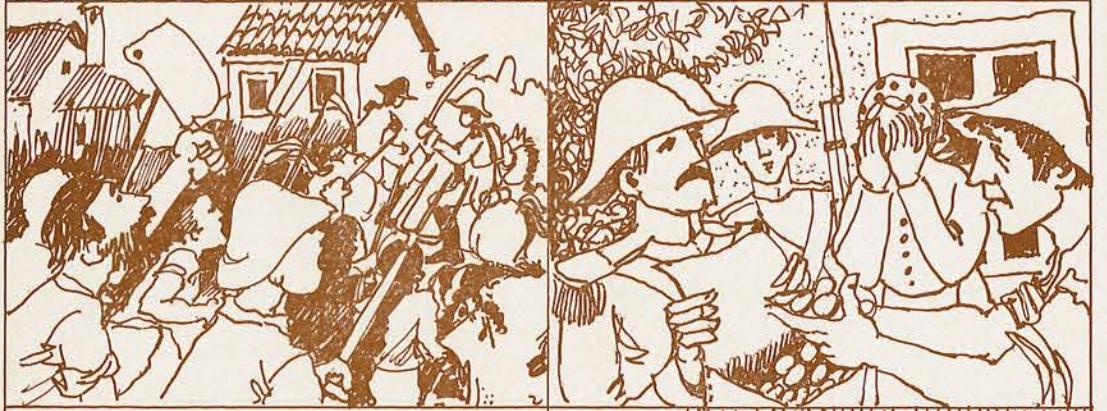
NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Tudi Trst si je v tem času mnogo opomogel. Francozi so predvsem pospeševali razvoj prometa trgovine in šolstva. Dali so zgraditi cesto iz Trsta v Istro. Začeli so tudi graditi cesto od Proseka do Obeliska pri Opčinah. Tej še danes pravimo Napoleona cesta.

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Napoleonova vojska je prišla prvič v naše kraje leta 1797. Zasedla je Trst in Gorico le za kratek čas.

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Razjarjeni Ricmanjci so Francoze pregnali iz vasi. Čim so Francozi dobili ojačenja, so ponovno pridrželi v vas in začeli ropati. Tedaj je vaščanom priskočil na pomoč tržaški stotnik Bonomo s svojo četo in s skupnimi močmi so ponovno zapodili vojake.

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Ko se je leta 1809 v tretjič vrnila francoska vojska k nam, je tu ostala dalj časa. Zasedla je Trst, Goričo, Istro, vso Dalmacijo in večji del Slovenije in Hrvatske. Vse te dežele je Napoleon združil v eno - Ilirijo.

NAPOLEONOVA VOJSKA V NAŠIH KRAJIH — Šele pod francosko upravo so na Slovenskem prvič uvedli v osnovnih šolah pouk v slovenskem jeziku. Tedanji nadzornik osnovnih šol je bil pesnik Valentin Vodnik. On je spisal tudi več slovenskih učnih knjig za mlade šolarjev.

TRST — Borzni trg danes.

TRST — Borzni trg v prvi polovici prejšnjega stoletja.

TRST — Glavni trg leta 1798. Od leve proti desni: Veliko gostišče, mestni zapori (v ozadju), gledališče sv. Petra, javna sodnjska palača, kasarna mestnih stražnikov, občinska palača (z lokom sredi pročelja), javna knjižnica. Sredi trga v ospredju: znameniti Mazzolenijev vodomet ter častni steber, ki so ga postavili leta 1718 v spomin Karlu VI.

TRST — Glavni trg danes. Od leve proti desni: vladna palača (1904), palača Stratti (1839) z znamenito kavarno Specchi, občinska palača (1876), palača Pitteri (1780), hotel Vanoli in sedež Tržaškega Lloyda (1880). Na trgu samem lahko ponovno občudujemo Mazzolenijev vodomet iz leta 1751, ki upodablja štiri celine sveta.

TRST — Stari del pristanišča danes.

TRST — Pristanišče v prejš. stoletju.

Sandi Sitar

Ilustr. Leon Koporc

DEDKOVI MEDVEDKI

Mesto je veliko. Mnogo babic in dedkov živi v njem. Našega dedka pa ni več med nami. In tudi babice ni več. Po dolgih letih težkega življenga sta utrujena legla k počitku.

Tale naš dedek je napravil mnogo medvedkov. Vse je razdal otrokom, da so se igrali z njimi. Vem, da se jih radi spominjajo. Tisti pa, ki smo bili takrat že večji, se spominjamamo tudi dedka in babice.

Stanovala sta tam na vrhu premnogih stopnic. Babica je vselej hitela po njih, da bi bila prej spet pri svojem dedku. Kajti dedek ni šel nikoli iz hiše. Preveč je bilo stopnic tja do veže, da bi jih zmoglo njegovo bolno srce.

Sosedje so se pritoževali nad mrazom, ki je puhtel iz zidov stare hiše. Samo starčka nista tožila. In res je bilo v njunem stanovanju vedno prijetno toplo. Pa ni bilo tako dobro zakurjeno. Grela ga je tiha ljubezen, ki je starčka družila.

Ni bilo skoraj dneva, da ju ne bi obiskal. Rada sta videla, da sem prihajal. Pa tudi meni je bilo prijetno v njunem toplem domu. Opazoval sem babico, kako se je sklanjala nad lonci, medtem ko je dedek sedel za šivalnim strojem in delal medvedke.

Dedku so se tresle roke. Toda škarje so se ravno zagrizle v blago, kadar jih je dedek zastavil, da ukroji novega medvedka. Na starost mu je vse bolj pešal vid. Nosil je debela očala, a vseeno se je sklanjal prav nizko nad delo. Toda vsi šivi, ki jih je na medvedkih napravil, še danes drže.

Prve oblike, ki jih je dedek zarezal v tkanino, so kaj malo kazale, da bo iz njih nastal medvedek. Potem je zdrdral stroj in dedek je napolnil vse z žaganjem ali lesno volno. Tedaj so se zaokrožile prednje tačke, trup, noge in kosmata glavica. Dedek je napravil nanjo smrček in medvedek je zadihal. Prišil je drobne očke, medvedek je videl. Še tačke, noge in ušesa — medvedek je živel.

Delo je bilo pri kraju in dedek je tedaj postavil medvedka na mizo predse. Molče ga je opazoval.

»Glej, glej,« je dejal nato. In to so bile njegove prve besede, odkar je sedel k delu. »Spet je eden,« se je pogovarjal sam s seboj. »Čudno, tudi ta je drugačen!«

»Vse medvedke napravim po istem kroju, pa dva nista enaka,« nam je pojasnil.

Toda še preden so dobili medvedki imena po svojih posebnih lastnosti, so zvonili pred vrati otroci in so že na pragu vpraševali s svojimi tenkimi glaski:

»Ali je že moj medvedek?«

In vsi žalostni so odhajali, kadar jih je babica skušala tolažiti:

»Še ne, a bo prav kmalu.«

Toda vsi veseli so odšli, stiskajoč na srce svojega medvedka, kadar ga je dedek potisnil v njihovo naročje z naročilom:

»Na! Pazi ga, veš! To je tako dober medvedek.«

Tega ni dedek nikoli pozabil dodati. In morda je tudi tisti večer potožil:

»Spet je šel eden od naju, babica.«

In babica mu je nemara odvrnila:

»Eh, dedek, kar prav je tako. Saj jih imajo tako radi.«

Starčka sama pa nista imela nobenega medvedka. Komaj da je utegnil kakšen prenočiti v njunem toplem stanovanju. Zjutraj se je gotovo prikazala kodrasta glavica pri vratih:

»Ali je že moj medvedek?«

Nekega dne pa se je oglasila babica iznad loncev:

»Dedek, še zanj ga napravi!«

In je pokazala na mene. Dedek me je pogledal iznad očal, nasmehnil se je in dejal:

»Ta je vendar že prevelik! Mara on za medvedke!«

Bal sem se, da misli dedek zares. Zato sem hitro vzkliknil:

»O, prosim, dedek, napravi mi ga!«

Dedek se je zresnil, položil mi je roko na ramo in mi rekel:

»No, dobro! Napravim ti ga!«

Dolgi so bili dnevi čakanja in mnogo jih je bilo. Nisem vzdržal in sem šel poizvedovat, kdaj bo medvedek. Našel sem dedka v postelji. Zdravnik je prihaljal vsaki dve uri k njemu. Dajal mu je grenka zdravila, da bi ne upešalo njegovo bolno srce. Babica je stala dedku ob vzglavju, da ustreže vsaki njegovi želji.

»Nisem ti še napravil medvedka,« je rekel dedek, ko je odprl trudne oči.

»Ah, kaj,« sem odmahnil z roko. »Saj lahko počakam.«

»Ne, ne, moral bi ti ga že narediti!«

»Saj boš, dedek,« mu je prigovarjala babica. »Samo da ozdraviš, pa jim boš spet delal medvedke.«

»Ja, ja, prav imaš,« je pritrdil dedek. »Ti boš dobil prvega, mi je obljudbil.«

Babica si je skrivaj utrla solzo.

Prišel je zdravnik. Zmešal je dedku grenko pijačo. Potem je ukazal, da ne sme iz postelje.

Tisto noč nisem mogel zaspati. Mislil sem na dedka. Tako slab se mi je zdel v postelji. Kaj, če grenka zdravila ne bodo pomagala?

Vstal sem in stopil k oknu, odkoder se je videlo v dedkovo stanovanje. Ostrmel sem. Tam je gorela luč! Dedek je sedel za mizo in medvedek je nastajal pred njim. Še roke, zdaj se je zganil, še noge, shodil je, še nekaj šivov in dedek je končal svoje delo.

Posadil je medvedka predse in ga je dolgo, natančno opazoval. Potem ga je še enkrat pobožal. Počasi se je dvignil s stola, nato je še počasneje oddrsal k vratom, kjer je ugasnil luč. Vse je utonilo v temi.

Naslednjega jutra se je babica odela v črnino in je imela rdeče oči. Vsi smo jokali z njo, ko smo spremili dedka, ki je po mnogih letih spet enkrat odhajal iz stanovanja.

»Nikdar več nam ne napravi niti enega samega medvedka,« so hlipali otroci, ko so se poslavljali od dedka.

Popoldne sem šel k babici, da bi ne bila čisto sama v tistem stanovanju, ki je tako naenkrat postal mrzlo in preveliko.

»Poglej, medvedka ti je pa vseeno napravil,« mi je dejala babica.

Zajokal sem. Dogodek iz minule noči je bil resničen. Dedek mi je napravil velikega, belega medvedka z drobnimi, črnimi očmi.

Do večera sva sedela z babico ob ognju, ki je umiral v pečici. Potem me je prosila, da sem ostal pri njej tudi ponoči. Nisem mogel zaspati. Tiščal sem se medvedka in sem mislil na dedka. Jutro se je že svitalo, ko sva z babico vstala. Skuhala sva čaj. Vse do takrat ni babica ničesar zaužila.

Takrat je pozvonilo. Pred vrti je stal droben otrok, kodrolas, z velikimi, dobrimi očmi.

»Ali je že moj medvedek?« je nedolžno vprašal, ko mu je babica odprla.

»Joj,« se je babica obrnila k meni. »Tudi temu otroku je dedek obljudil medvedka. Pa ni več zmogel, revček.«

»Ali je že moj medvedek?« je ponovil deček pri vratih.

»Žal mi je, fantek...« je s težavo povedala babica. Tedaj sem spoznal, kaj mi je storiti. Pograbil sem svojega medvedka.

»Glej, babica, tole je njegov medvedek! Vidiš, dedek te ni pozabil. Dedek ni pozabil na nikogar od nas!«

Izročil sem mu svojega belega medvedka.

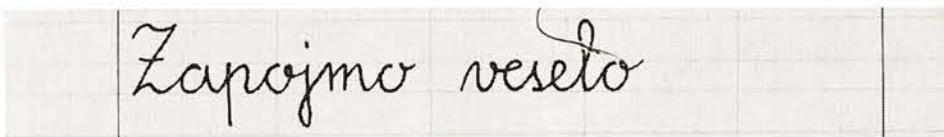
Babica me je pogladila po laseh in naju je pustila sama. Fantiček, prej solznih oči, se je zdaj veselo nasmehnil. Stisnil je k sebi medvedka, belega medvedka s črnimi očmi, ki so tako žalostno gledale.

Vrnil sem se k babici. Vsak v svojem kotu sva glasno zaihtela.

Tako sem ostal brez medvedka. Dedka pa tudi ni bilo več, da bi mi napravil novega. In kmalu tudi babice ni bilo več. Šla je za dedkom, da bi ne bil tam tako sam. V njuno stanovanje pa so se vselili tuji ljudje. Venomer so se pritoževali, da veje mraz iz debelih, kamnitih zidov.

Mesto je veliko. Mnogo babic in dedkov živi v njem. Samo tistega dedka ni, ki je tolikim otrokom napravil medvedke. In tiste babice ni več, ki je na vsa leta živila ob njem in ga je ljubeče pogledovala iznad sopare in loncev, ko se je sklanjal nad svojim delom, da bi tenki glasek pri vratih ne vprašal zaman:

»Ali je že moj medvedek?«

Stana Vinšek

KOLO

ŽIVO

STANKO PREMRL

V kolu hitro se zvr_sti_mo, e_na, dve in tri, dve in tri!
Za_po_di_mo starko Zí_mo, kaj se še mu_di, se mu_di!
V kolu hi_tro se vr_ti_mo, tri in šti_ri pet, šti_ri pet!
Pojmo in se ve_se_li_mo, vi_gred kli_je spet, kli_je spet.

V kolu hitro naokolu,
vsak naj se vrti, se vrti,
da po hribu in po dolu
cvetje zakipi, zakipi!

Kolo hitro zaplešimo,
ena, dve in tri, dve in tri!
Pojmo in se veselimo
naših mladih dni, mladih dni!

Vojan Arhar

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

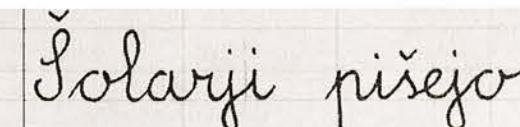
Žalostinka

Mucek Miki,
črn in bel,
je v nedeljo
nam ušel.

Le zakaj,
kako in kam?
Uh, kako
hudo je nam!

A ne bomo
se solzili,
muca bomo
spet kupili.

Temu mijavu
(kaj se ve?)
morda Mauži
bo ime...

ZIMSKO SREČANJE

Na kmečkem dvorišču sta se srečala vrabec in sinica. Opazovala sem ju in zdelo se mi je, da sta se pogovarjala. Vrabec: »Dobr dan, sinica, kako si preživelata večer?« Sinica: »Kar dobro, le veter in megla me nista pustila spati. Neprestano je pihalo in megla se je kar vsula na mojo hišo.« Vrabec: »Jaz pa sem mirno spal.« Sinica: »No, vrabec, pojdiva tja k vozlu, tam sem videla ptičjo hišico.« Vrabec: »Hitro, hitro, meni že kruli v želodčku!« Sinica: »Pa pohitiva, tudi jaz sem že pošteno lačna.«

Zletela sta in naglo fortotala s perutnicami. Priletela sta do ptičnice, našla svoje prijatelje in tetu Eno. Pozdravili so se in se lotili mastne pogače.

Sinica: »Vrabec, mislim, da sem sedaj že sita!« Vrabec je prikimal. Pozdravila sta vse

in odletela na siničji dom. »Vstopi v hišo, vrabec, sedi, da ti še kaj postrežem!« Vrabec: »Kako lepo si popravila svojo hišo.« Sinica: »Da, pomagali so mi tudi drugi in še plačila niso hoteli.« Vrabec: »Jaz pa jo bom popravil poleti.« Sinica: »Prinesla bom pičo.« Vrabec: »Toliko pripravljaš, saj ti bom pojedel vse, če mi boš še dajala.«

Vrabec in sinica lepo v hiši zobata, zunaj pa piha burja. »Moram zapreti okno, saj nama bo vse odnesla,« začivka zaskrbljena sinica. Vrabec: »Sinica, noči se že moral bom iti domov.« Sinica: »Kako, saj te bo veter odnesel, ostani tu pri meni, za oba bo dovolj prostora.« Vrabec: »Bom pa ostal. Lahko noč sinica in sladko spi!«

Vrabec in sinica spita in morda sanjata. Kaj? O pomlad?

Nadja Zniderčič
3. r. ŠTEVERJAN

SRAKA

Sraka spada med ptice stalnice, ki ostanejo pozimi pri nas in si tu iščejo hrano. Sraka je črnobele barve z modro-zeleno se lesketajočim perjem. Rep je zelo dolg, zato leti hitreje. Gnezdi v krošnjah visokih dreves in v živih mejah. Hrani se s sadjem, kuščarji, mladimi ptičicami, jajčki, deževniki, polži, žuželkami, mišmi in podobno. Radovedna kakor je, vtakne sraka svoj kljun v vsako luknjo. Posebno rada ima svetlikajoče se predmete, take, ki bi jih človek še rabil. Odnesla je že zlatnino, prstan, srebrnino in drag kamen Spomladsi si sraka iz vejic zgradi okroglasto pokritko gnezdo s stranskim vhodom. Sicer jedo srake tudi jagode, razno sadje, žito in celo mrhovino. Sraka je zelo živahna, glasna, blebetava, radovedna in nagajiva. Srake lahko udomačimo in jih naučimo govoriti.

Sraka mi je všeč. Lahko bi ukradla mami denar, ga prinesla meni, jaz pa bi si kupil bonbone, zvečilni gumi, žogico, oranžado in igračke. Mami bi sicer povedal, da mi je sraka prinesla denar. Prepričan sem, da bi mi dovolila kupiti, kar si želim.

Martin Komjanc
3. r. ŠTEVERJAN

POMLAD

Pomlad je prišla. Cvetcice so vzcvetele na travniku in ptički so začikvali na drevsih.

Tatjana Crismancich
1. r. BAZOVICA

UGANKA

V zlati skrinji mlin droban , teče, teče, teče, teče.

V zlati skrinji mlin droban, teče, teče, teče, teče. (Ura)

Cinzia Pečar
1. r. BAZOVICA

FRANCE PREŠEREN

France Prešeren se je rodil 3. decembra 1800. Napisal je mnogo pesmi. Bil je zelo dobrega srca. Imel je zelo rad otroke. Ljubil je materin jezik. Umrl je v Kranju 1849. leta.

Tudi mi v šoli smo se spomnili Prešerena. Na tablo smo pripeli Prešernovo sliko, na mizo pa postavili slovenski šopek. Poslušali smo radijsko oddajo za šole. Zapeli smo mnogo pesmi, ki jih je napisal Prešeren. Tudi v naši čitanki piše o Prešerenu. Nekoč je pesnik podaril beraču zadnjo dvajsetico.

Bila sem v Vrbi in videla njegovo rojstno hišo. Tam je zdaj muzej. Na mizi je spominska knjiga, v katero se podpisujejo obiskovalci. Njegova hiša je blizu Bleda.

Tudi v Dijaškem domu so se spomnili Franceta Prešerna. Bila je predstava. Peli

so in recitirali. Pisatelj Pavle Zidar je govoril o Prešernu. Največji Prešernov priatelj je bil Matija Čop.

Sonja Lutman
3. r. GORICA

ČEBELICE

Neko nedeljo v februarju sem se z bratrem peljal s kolesom proti Soči. Bil je lep dan, sončen popoldan. Sonce je tako sijalo, da se mi je zdelo, da je pomlad. Lepo sva kolesara po cesti in se veselila. Zagledala sva dve čebelici, ki sta pribrenčali mimo naju. Kako sem se čudil, da sta že prišli iz panja!

Prijatelj je vprašal: »Kje ju vidiš?«

»Poglej tja, pa ju boš videl,« sem odgovoril.

»Res sta!« je rekел priatelj.

Potem sva se vrnila domov in doma povedala, da sva videla čebelici.

Tako sva preživelha lep nedeljski popoldan.

Aleksander Kosič
3. r. UL. CROCE - GORICA

PRVE CVETICE

V soboto sem šla pobirat zvončke v Števerjan. Bila sem z mamo in bratcem. Bilo je lepo popoldne in sijalo je sonce, da se je zdela pozna pomlad. A drevesa so še gola in ni slišati čivkanja ptičkov. Prva travica pa že poganja. V travici pod grmičkom sem zagledala prve zvončke. Začela sem jih pobirati. Potem me je mama poklicala in mi pokazala kraj: »Poglej, koliko zvončkov!«

Stekla sem tja, kjer je bila mamica. Tam jih je bilo kar precej. Nabrala sem jih največ. Moj bratec jih je hotel pogledati, ko pa je hitel navzdol po pobočju grička, je padel v blato.

Ko smo nabrali več šopkov zvončkov, smo šli veselo domov.

Katica Humar
3. r. UL. CROCE - GORICA

S SPLAVOM PO SAVI

Že nekaj mesecev sem se pripravljala, da bi se s splavom spustila po Savi iz Ljubljane do Zagreba. Nakupila sem si vse potrebno in začela se je prijetna dogodivščina.

Že po prvih kilometrih se je začela zame in za moje prijatelje naporna pot. Valovi so nas metali po splavu, da smo skakali kakor pobesnele opice. Zato smo se vsako uro ustavili, da bi se odpočili in nekaj pojedli. Takoj po počitku smo se odpravljali naprej, da nas ne bi tako naglo ujela noč. Tako nam je uspelo, da smo pred nočjo dospeli do Litije. Tu se je končal prvi dan naporne vožnje.

Zjutraj smo zgodaj vstali in nadaljevali naporno plovbo. Toda že na začetku poti, nas je doletela nesreča. Ko smo ravno drveli mimo Litije, so ribiči raztegnili mrežo čez reko. Ker so mislili, da nas bodo lahko ustavili, so mrežo močno napeli. Toda mislili so napak. Zagnali smo se v mrežo, jo strgali in mirne duše nadaljevali pot. Naj povem o tem dogodku le še to, da je bil drugo jutro v časopisu članek z naslovom: »Ponoreli splav.«

Čez nekaj časa pa se nam je zgodilo tole: neki fant je ob rekli lovil ribe. Prav takrat, ko je zagledal splav, je vrgel trnek v vodo. Trnek se je oprijel splava in ubogi ribič je od strahu spustil palico. Tako smo si na našem potovanju pridobili še ribiško palico.

Po tem dogodku sta pretekli dve uri mirne vožnje. Kmalu pa je začelo deževati. Tega dogodka ne bom nikoli pozabila. Streila je trešila v drevo tik pred nami. Drevo je padlo in nam zaprlo pot. Sklonili smo se, toda deblo je bilo prenizko. Splav je odpaval, mi pa smo se znašli na podtem drevesu. Mislili smo, da je vsega konec, toda to je bil šele začetek. Hitro smo zlezli z drevesa na kopno in začeli iskat splav. Našli smo ga v dračju in ga s težavo izvlekli. Vse je bilo v redu, le hrana je bila premočena. Sledila je ura mirne plovbe. Sonce je zašlo in nastal je mrak. Ustavili smo se v Zidanem mostu in tam prenočili.

Drugo jutro smo vstali dobre volje in odšli do splava. Toda splava ni bilo. Razdelili smo si delo: prvi je tekel vzdolž reke, drugi je šel na bližnjo postajo milice, jaz pa sem šla v vas in pozivedovala po splavu. Ker nihče ni nič vedel, nam ni preostalo drugega, kot da si ga sami poiščemo. Vse stvari smo si oprtali na ramena in odšli peš vzdolž reke. Vse iskanje pa je bilo zamaš. Ko smo bili že nekaj kilometrov od Zidanega mosta, so za nami prišli trije mladeniči in nam povedali da je naš splav že na varnem. Lepo smo se jima zahvalili, nato smo stopili na splav in nadaljevali plovbo.

Do Sevnice se nam ni pripetilo nič posebnega. Mislili smo, da se bo tako nadaljevalo, toda motili smo se. Nenadoma smo pred seboj zagledali brzice. Skušali smo splav ustaviti, toda brez uspeha. Nasedli smo in ena deska na splavu se je razklala. Dosti dela smo imeli, predno smo popravili okvaro in lahko nadaljevali pot.

V Krškem smo prenočili. Od Krškega do Zagreba pa se ni zgodilo nič posebnega. Le ko smo se bližali Zagrebu, smo pred

seboj zagledali veliko skalo. Krmar jo je prepozno zagledal in sunkovito obrnil. Eden naših je izgubil ravnotežje in cofnil v vodo. Rešili smo ga in bil je ves moker. Po še eni uri plovbe smo končno zagledali prve hiše Zagreba.

Sonja Zupančič, Aljoša Kosar, Livijo Švagelj
5. r. ROJAN

ČLOVEK, KI GA POZNAM

Človek, ki ga bom opisal, je moja teta. Je srednje postave in ima trgovino in pekarno. Mene zanima, kako prodaja. Vsaki krat, ko grem k nji na obisk, gledam, kaj dela. Ima jo zelo rad, ker skoraj vedno mi kaj prinese, ko prihaja k nam na obisk. Teta je zelo radovedna. Ima dva otroka: deklico in dečka. Sestrična se imenuje Rossana, bratranec pa Pavel. Teti je ime Milka. Ima zelo lepo stanovanje. Pred leti je dala napeljati centralno ogrevanje.

Teta je mlada in zelo urna. Tudi prikupna je in jaz jo zelo spoštujem. Z ljudmi je vlijudna in vsi jo imajo radi. Stanuje v Dolini. Ima tri avtomobile. Lani sem šel s tetou na dopust v Žabnice in na Višarje. Tam smo ostali osem dni.

Teta je zelo dobra z menoj, ker jo vedno ubogam. Lansko leto sem bil tudi pri nji na počitnicah. Zelo mi je bilo všeč, ker smo se hodili kopat v Milje.

Ivo Glavina
5. r. KATINARA

MOJ DEDEK

Dedek je doma iz Renč, vendar že dolgo let živi v Gorici. Po poklicu je mizar. Večkrat me pelje s seboj na delo v razna stanovanja. Ko sem bil še majhen, me je dedek peljal v palačo pokrajinske uprave. Rekel mi je, naj ga počakam v avtu. Naveličal sem se čakanja in ga šel iskat. V stavbi so bili Italijani in zato nisem mogel povedati, koga iščem, ker nisem znal niti ene italijanske besede. Slučajno je prišel očetov prijatelj ter me vprašal, kaj delam tam. Povedal sem mu, da iščem dedka. Prijatelj je telefoniral očetu, ki me je prišel iskat.

Moj dedek je veselega značaja, se rad pošali in zelo rad poje. Po končanem delu gre večkrat k prijateljem v gostilno »Pri Gravnerju«. Pred kratkim je praznoval sedemdesetletnico. Takrat sem mu voščil, da bi živel še dolgo dolgo let.

4. r. UL. RANDACCIO - GORICA
Miran Čotar

NAŠ TRAVNIK

Mi imamo velik travnik. Na travniku rastejo drevesa. Tam rastejo češnje. Spomla-

di bo lepo, ker bo vse v cvetju. Ko bodo češnje zrele, jih bom vsak dan jedel.

Vojko Pahor

1. r. UL. RANDACCIO - GORICA

KO GREMO Z MAMO V TRST

Že mnogo časa nisem bila v Trstu, a se spominjam, ko sem bila tam z mamo.

Kadar grem z mamo v Trst, kupiva mno-
go reči. Tekati moram z njo po ulicah in pločnikih. Če ne najdeva v trgovini pravih reči, ki jih doma potrebujemo, mora mama teči v drugo trgovino in tako naprej. Včasih se peljem z avtobusom, ali tramvajem. V izložbah potem gledam obleke, čevlje in druge reči.

Kadar hodiva z mamo po mestu, je mno-
go avtomobilov, koles, motorjev in tako dalje. V Trstu je tudi nesnažen zrak, ker je mnogo prometa. Kadar mama in jaz na-
kupiva vse, kar mama je potreben, greva v kak bar in kaj pojava. Jaz večkrat ku-
pim slaščice, mama pa piše kavo. Tam se ustavila nekaj časa, potem pa greva z av-
tobusom domov.

Ko bova šla spet v mesto, upam, da ne bo tako nesnažen zrak.

Suzana Škabar

4. r. REPENTABOR

Nekega dne sva se z mamo napotila v Trst. Bil sem vesel. Odpavila sva se in šla na avtobus. Z avtobusom sva se peljala do Opčin, potem pa s tramvajem v mesto. Tam naju je čakal Igor. Šli smo k babici. Od babice smo se kmalu poslovili, ker mi je mama moral kupiti čevlje. Kadar se sprehaja po Trstu, mama rada gleda izložbe. Večkrat me tudi pelje v trgovine, kjer prodajajo živali, ker so mi zelo všeč. Najbolj me dolgočasi, kadar hodi kupovat ob-
leke. Takrat se jezi, ker jaz nisem z ničemer zadovoljen. Večkrat mi pravi, da me bo peljala v Trst samo na ogled, kamor bom jaz hotel. Kadar gre kupovat kaj zame, pa me zelo veseli. Mesto pa me zelo utrudi. Domov pridem zelo utrujen in najraje grem takoj spat.

Pavel Calzi

4. r. REPENTABOR

Spominjam se, ko smo šli z mamo v Trst. Najprej smo se peljali z očkom do Opčin, potem pa s tramvajem v mesto. Tam je mnogo prometa. Šli smo v trgovino kупiti čevlje zame in za mojega brata. Po-
tem smo še gledali čevlje v izložbah. Ko smo zapustili trgovino, mi je mama rekla, naj nesem oba paketa. Šli smo tudi kупiti igračko za Andrejčka. Po poti mi je mama rekla, da bomo kupili medvedka, v katere-
ga je mogoče spravljati ponočno srajco.

V trgovini smo srečali sestrično Marjetico. Mama mi je kupila rdečega medvedka. Ko sem potem nosila dva paketa in še medvedka, sem se zaletela v neko gospo. Proti večeru smo se s tramvajem vrnili na Opčine. Jaz sem bila zelo utrujena. Tam smo šli popit kavo in se potem vrnili domov. Rada grem v Trst z mamo, samo da ne nosim nič v rokah.

Patricia Purič
4. r. REPENTABOR

PREŠERNOVA PROSLAVA

8. februarja je bila Prešernova proslava. Že prej smo v šoli govorili o Prešernu ter se tudi učili njegovih pesmi. Zadnji dan smo prišli v šolo in vse pesmi ponovili. Opoldne smo se pripravili za proslavo. Prvi je nastopil prvi razred, potem je nastopil drugi, potem pa smo bili na vrsti mi. Kot prvo smo recitirali odlomek iz »Krsta pri Savici«. Recitirali smo vsak po dva verza. Potem sem jaz povedala pesem »Slovo od mladosti«. Nastopile smo potem Erika, Jasna, Milena in jaz ter prečitale pesem, ki je bila objavljena v Galebu: »Rojenice ob Prešernovi zibelki«. Igor in Erika sta nato recitirala »Soldaško«. Tamara Pahor pa je sestavila pesem na čast Prešernu, ki jo je potem recitirala. Ko smo končali, smo se poklonili in odšli. Bil je nato na vrsti četrти razred. Recitirali so »Zdravljico« in »Vrbo«. Peti razred je nastopil z govorom o Prešernovem življenju ter recitiral »Uvod h krstu pri Savici«. Na koncu pa smo vsi skupaj zapeli pesem »Pod oknom« in »Zdravico«.

Darja Bertocchi
3. r. DONADONI

8. februarja smo proslavili obletnico Prešernove smrti. Na proslavi smo poslušali besede o življenju našega slovenskega pesnika. Prešernovo življenje je bilo težko ravno zato, ker je bil Slovenec. Ko je bilo Prešernu 8 let, je moral od doma. Šel je k stricu, ki je bil župnik blizu Ribnice. Stric ga je poslal v šolo v Ribnico. Na koncu šolskega leta so ga vpisali v zlato knjigo kot najboljšega učenca. Potem je šel v Ljubljano na gimnazijo. Ko je dokončal šole, je iskal službo. Dobil jo je v Kranju. Ko je imel 49 let, je umrl zaradi bolezni. Ker je Prešeren pisal lepe pesmi, sem tudi jaz napisala pesem v spomin

FRANCETU PREŠERNU
Oj, naš preljubi pesnik,
mi ljubimo te zdaj,
takrat si nas zapustil
in te ni več nazaj.
Tu sedaj smo zbrali se,
da tebe počastimo,

tvoje pesmi beremo,
o tebi govorimo.

Te varno pot nam kažejo,
da vsi po njej korakamo.
Slavimo te sedaj mi vsi,
kar nas slovensko govorí.

Tamara Pahor
3. r. DONADONI

DOMA SMO IMELI RIBICO IN RAKE

Med počitnicami smo hodili na kopanje in lovili rake. Moj brat je ulovil zelo lepo ribico. Bila je vijoličasta in modra. Ko smo jo dali v vedro poln vode, smo opazili, da bi riba najraje poginila, zato smo morali pokriti vedro, da ne bi skočila iz njega. Zagledali smo tudi velikega rdečega raka, ki se je zelo naglo pomikal, zato ga moj oče ni mogel ujeti. Medtem smo morali ribi zamenjati vodo. Videli smo tudi ribo, ki je poginila in ležala na dnu. Opazili smo, da se ribe in raki skrivajo pod školji in kamni. Ko smo se vračali domov, smo dali mami vedro, da ga je držala v roki, da se voda ne bi razlila v avtu. Doma smo dali ribo v veliko vazko, da bi bila bolj prostata in bi lahko plavala. Ko smo šli spati, pa je oče vrgel ribo v stranišče, ker je preveč trpela. Drugo jutro nam je razložil, da riba noči trpeti v vazi in raje pogine.

Erika Košuta
3. r. DONADONI

LASTOVICA

Lastovica lepa ptica,
ko bo k nam prišla,
pomlad se bo odprla.
Rada bi te obdarovala,
da pomlad bi nam dala.
Sonce toplo boš prinesla.
Pridi, pridi, lastovička,
lastovička, lepa ptička.

Pavla Gruden
3. r. DONADONI

NAŠA UČILNICA

Ker v šoli ni bilo pete učilnice, smo se morali preseliti, ker nas je v razredu najmanj. Ko smo prvič prišli v razred, je bilo žalostno. Razred ni bil okrašen. Tukaj v župnišču nismo samo mi, ampak tudi italijanski otroci. Zdaj je razred okrašen in smo vsi veseli. Ko se pričenja pouk, zapiramo vrata, ker je na hodniku mrzlo. Tukaj nimamo sluge, zato ne zvoni.

Igor Gombač
3. r. DONADONI

Preselili smo se, ker je v šoli manjkala učilnica. V novi učilnici v župnišču se nam je prvi dan zdelo zelo tuje, potem pa smo se privadili in zdaj nam je tako kot v prejšnjem razredu. V tem razredu so popolne italijanski otroci, ki pišejo naloge. Ko

pridemo naslednje jutro v razred, učiteljica kakšen krat ne najde barvnih kred. Kadar se učimo, slišimo kričanje drugih otrok. Vsako jutro se pred poukom še malo pozabavamo. Kadar pišemo, vmes tudi malo klepetamo in se pogovarjamo. V odmoru kričimo in tekamo po hodniku.

Danijela Žetko
3. r. DONADONI

Prišli smo v novo učilnico, da ne bi hodili popoldne v šolo. Učilnica je zelo majhna. Ko smo prvič prišli vanjo, ni bila okrašena. Okrasili smo jo mi. Zdaj se nam zdi lepša. Prinesli smo rože in napisali lepe spise, da smo jih obesili na stene. Zdaj je pri nas bolj prijetno. Rože moramo zaličati, da ne ovenejo. Blizu naše učilnice je še italijanska učilnica.

Jasna Tomič
3. r. DONADONI

ZVONČEK

Zvonček je prva pomladanska cvetica. V razredu imajo lep šop belih zvončkov. Do bili smo jih v dar. Prinesel nam jih je dober človek. Tudi v zavodu cvetijo zvončki. Vsako jutro jih gledam. Ne smem jih trgati. Hišnik bi kričal. V nedeljo me bo peljal oče v Dolino. On pozna ves Breg in ve, kje so skriti beli zvončki.

3. r. SV. FRANČIŠEK

VIJOLICA

Vijolica je nežna pomladanska cvetica. Ima lep vonj. Vsako jutro srečam staro ženico, ki mi ponuja temne vijolice. Mama jih je kupila. Sprejemnica lepo diši po vijolicah. Očka pravi: »Kdor ljubi cvetje, ni hudoben.« Zato sem tudi jaz nekoliko dobriga srca.

Danjela Lavrenčič
4. r. SV. FRANČIŠEK

GEPARD

Gepard je zelo urna žival. Visok je en meter, rep ima dolg. Živega geparda sem videl enkrat v živalskem vrtu, zato sem ga slikal. Gepard mi zelo ugaja. Tudi mojemu očetu je všeč. Ko bom bogat, si bom kupil mladega geparda.

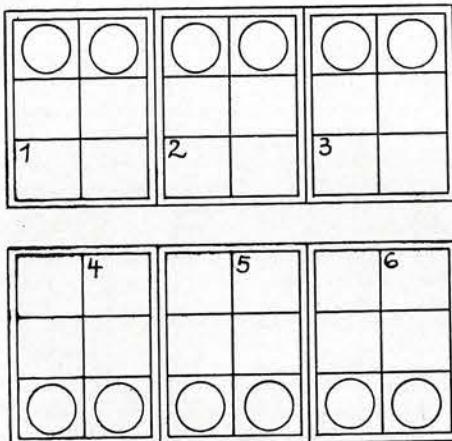
Miha Samsa
3. r. SV. FRANČIŠEK

IGO GRUDEN

Na Krasu leži Nabrežina. Vas je zelo lepa. Po strmem bregu prideš do morja. V Nabrežini se je rodil Igo Gruden. Bil je pesnik. Rad je imel Kras, morje in ribiče. Vse to je opeval v svojih pesmih. Že zelo mlad je šel v šole, a vedno se je spominjal Krasa in morja. Zelo mi je všeč njegova pesem: »Uspavanka«.

Aleksandra Bevilacqua
3. r. SV. FRANČIŠEK

OPEKE

KONJIČEK

Začni pri številki in vpisuj črke v smeri, v katero tečeta urina kazalca: 1. zelo kisel južni sadež, 2. lesenjača, zasilna zgradba, 3. prebivalci Hrvatske, 4. kravji pastir, 5. prestolnica Španije, 6. glavno mesto Albanije.

Začni v spodnjem levem kotu in skači kot šahovski konjiček tako, da boš dobil imena treh velikih mest v evropskih državah.

REŠITVE UGANK IZ 5. ŠTEVILKE

ZLOGOVČNICA — 1. konfeti, 2. okreten, 3. steberič, 4. potrata, 5. obrunek, 6. pekarna, 7. prerija. — Imeni mesecev v drugem in četrtem navpičnem stolpcu sta: oktober, februar.

PREMIKALNICA — Imena treh držav so: Grčija, Izrael, Danska.

MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. komuna, 2. Otoman, 3. Morava, 4. umazan, 5. navada, 6. ananas.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram,
Ul. G. Amendola 12 — 34134 Trst.**

RESITVE SO POSLALI: Erika Košuta, Darja Bertocchi, Milena Jovanovska, Danjela Žetko, Eva Novato, Jasna Tomšič, Igor Gombač, Tanja Kuret, 3. in 5. r. DONADONI. Pavel Calzi, Patricija Purič, Ines Škabar, Suzana Škabar, Rudi Purič, Sandro Guštin, Anica Purič, Renco Tavčar, Julijana Černuta, 4. in 5. r. REPENTABOR. Gianni Pecchiar, 5. r. KATINARA. Martina Armani, Aleksander Beltrami, Štefan Bembi, Edi Dreossi, Erika Ferfolja, Aljoša Gašperlin, Igor Meden, Tamara Pahor, Katja Palčič, Barbara Pisani, Giorgina Pisani, Aleksander Semen, Marko Ternovec, Marčelo Ukmar, Tatjana Zaccaria, 3. r. ROJAN. Darko Bradassi, 2. r. ROJAN. Dejan Gregori, Viljem Ćufar, Pavel Tognetti, 4. r. BAZOVICA. Igor Juren, Marino Ferfolja, 5. r. DOBERDOB. Ada Močnik, 4. r. DONADONI. Alenka Crismancich, 3. r. BAZOVICA.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Gianni Pecchiar, 5. r. KATINARA. Viljem Ćufar, 4. r. BAZOVICA. Giorgina Pisani, 3. r. ROJAN. Milena Jovanovska, 3. r. DONADONI. Rudi Purič, 4. r. REPENTABOR.